

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bluroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Nerecunoștința.

Nu este floare mai rară decât recunoștința. Între slăbiuțiile umane nu este mai inferioară, dar nu este nici mai frecventă decât nerecunoștința. Omul este nerecunoscător față de părinții și binefăcătorii lui, și ce e mai mult, este nerecunoscător față de Dumnezeu, care l-a încărcat numai cu daruri, care nu l-a tratat conform meritelor lui, ci l-a ocrotit întotdeauna.

El nu se îndestulește cu nimic și nu mulțumește nimic. Are viață, sănătate, hrana de toate zilele — lui îi trebuie bogăție. I-a dat Dumnezeu o situație socială, el râvnește la alta. N'are niciun cuvânt de recunoștință, nicio rugăciune de mulțumită nu-i părăsește buzele, dar poporul cererilor exprimate și neexprimate revărsă asupra bunătății dumnezeiești,

iar inima sa este mistuită de multe și arzătoare dorinți.

Rugăciunile sale sunt cererile adresate unei oficialități. Primind binele cerut, nu se aduce mulțumită pentru el. Pentru omul nemulțumitor Dumnezeu este Șeful serviciului de binefacere și nimic mai mult.

Pe lângă toată civilizația și cultura noastră în sufletul omului nerecunoștința este tot atât de dominantă, cum a fost în sufletele celor nouă leproși, cari au uitat să mulțumească lui Isus mărind pe Dumnezeu, pentru vindecarea lor. Primind un bine, el în loc de căldă și umilă rugăciune de mulțumită născocoște alte lipsuri, care cum crede el, îl dispensează de recunoștință.

Atunci nu e mirare că în sufletul lui se adună cele mai neîntemeiate pre-

tenții și în fine ajunge ca să nici nu observe darurile multe și mari ale bunătății divine. Iar omul închipuindu-se singur și fără de ajutor este nenorocit.

Deci să observăm în noi înșine minunatele și mărețele opere ale milei divine și primind darul să spunem cu tot sufletul: „Pe Tine te laudăm, pe Tine te binecuvântăm, Ție-ți mulțumim Doamne.“

Și nu ne vom simți niciodată părăsiți.

I. B.

Poincare, marele bărbat de stat, nu demult decedat, a fost întrebat în viață: cum ar dori să moară? Cași mama mea“ a răspuns. Mama lui Poincare, cum este cunoscut, a fost catolică practicantă și a murit creștinește.

Poate fi socialist un creștin ?

Socialismul se arată : apărător al săracilor :

Câștigul săracilor abia ajunge pentru hrană. Bogații în lux și plăceri. Să se ia averile și să fie comune. Fiecare va munci după indicația șefilor. Răsplată egală. Astfel dreptate și fericire pe pământ.

Ajungerea acestui scop e permisă prin violență, răsvărire și ucidere.

Creștinismul condamnă bogății avari, nemiloși și nedrepti. Laudă credincioșii darnici. Primii creștini, viața comună ; asemenea în viața mănăstirească și azi. Dărîmarea ordinei actuale prin violență nu-o admite. Aceste două doctrine sunt contrarii.

Creștinismul e religie. Există un Dumnezeu, voia lui trebuie respectată. Omul a căzut, Isus l-a ridicat. Îngrijirea de suflet. Pregătirea la veșnicie. Averea comună nu e fericire. Orice neorânduială și disarmonie e provocată de păcat. Lupta contra lui e necesară. Cu forțele proprii omul nu poate învinge răul, trebuie darul lui Dumnezeu care ni se dă prin Sfintele Taine.

Cât trăim în păcat, nici vorbă de fericire. Sărăcia nu e nenorocire, nici viciu. Bogăția nu e izvor de fericire și nici de mântuire. Neegalitatea va fi și dacă se vor împărți averile. Averea rău întrebuițată e primejdioasă pentru suflet. Prin violență, ucidere și ură, nu se ajunge la viața fericită. Lazăr

cel sărac s'a mântuit, iar bogatul nemilos și-a pierdut sufletul.

Socialismul respinge pe Isus, biserică, mântuire, suflet, viață veșnică. Trupul e sigur. Păcatul nu există. Luptă cu bogății, nu cu păcatul. Împărțirea averilor egal, fericirea. Fericirea omului o pune pe pământ. Micșorarea autorității. Uciderea conducătorilor neamurilor. Nici un om separat nu valorează nimic, numai făcând parte din comunitatea socialistă.

Femeile să fie „bonum commune” ?

Obiecțiuni : dacă nu există Dumnezeu și religie, cel mai mare rău, pe ce se bazează atunci dreptatea pretinsă de socialism ? Dacă nu este suflet care să înseteze după dreptate și adevăr, nu sunt oare aceste utopii ? Cum se va putea egala : cumintele cu prostul, talentul cu idiotul, leneșul cu muncitorul, cinstitul cu făcătorul de rele ?

Femeia considerată ca „bonum commune” nu ne va duce oare la decadența morală cea mai înfricoșată ? Nu șterge imoralitatea popoarelor de pe fața pământului ? Chiar dându-ne toată silința de a omorî în suflet toate sentimentele nobile, conștiința, religiozitatea, vom reuși vreodată să înăbușim sentimentul nemuririi ? Mulțumește-se sufletul cu bogățiile lumii ? Concluzie : fericirea promisă de socialism, mulțumește partea animalică a omului, iar fericirea lăgăduită de crești-

nism susține tendințele nobile ale sufletului omenesc.

Adevăratul creștin nu poate fi socialist. Între Hristos și Iuda nu-i greu de ales.

Principii morale.

I.

Multă tărie sufletească trebuie la acea ca să-ți aperi convingerile și principiile tale morale, într'o societate de părere contrară.

II.

Vitejia impunătoare trebuie : ca din convingerea ta religioasă nici când și pentru voia nimănui să nu cedezi nici un pas.

1. Că imitația lui Isus duce la fericire.

2. Că Sf. Cuminecătura te întărește pe calea cea bună.

3. Că viața corectă e cea mai demnă de un băiat cuminte.

III.

Mare dar, când poți zice un „nu” energic, când și unde trebuie „nu” ? Tovarășilor, când vreau ca să te ademenească la lucruri oprite. — „Nu” instincțelor, care pretind orbește satisfacerea. — „Nu” ispitelor, care cu lingușiri te ademenească în lațul lor.

IV.

Din ziarul unui elev : O vizită.

O stelelor voi sunteți curate ! Strălucitoare și fără pată. — Cefinos e pământul acesta și ce murdare sunt sufletele pe el. — „Băiet de caracter.”

V.

Daniel la vârsta de 14 ani a căzut în prinsoarea lui Nabucodonosor și fiind băiat frumos a ajuns în curtea regală. — Vă puteți închipui ce lux orbitor și ce ademeniri îl înconjurau la palatul unui rege oriental. — Știi ce deviză avea, pe care o repeta zilnic? „Iar eu voiu rămânea credincios Dumnezeului meu”. — Trei ani au ținut ispitele, iar el a rămas cu sufletul curat între miile de ispite ale curții de marmoră.

Acesta a fost băiat de caracter.

VI.

Pe o piatră de mormânt stau cuvintele următoare: „Victor hostium et sui”. A învins vrășmașul, dar și pe sine. Cea din tâiu mulți o pot face, cea de a doua mai puțin. — Splendid exemplu al învingeri de sine: Isus când soldatul Roman l-a lovit peste față, putea doară să-l pedepsească cu moarte fulgerătoare pe insultatorul de Dumnezeu, dar nu a făcut-o.

Costaniuc Mihai
Petrova.

Mamele. „Fericită e mama aceea, care a dat un fiu asemenea patriei” aceste cuvinte le-a rostit SCHUSCHNIGG actualul cancelar al Austriei la comemorarea lui DOLFUSS, fostul cancelar, răpus de răutatea neo-păgânilor. Este caracteristic, că atât Schuschnigg cât și Dolfus sunt fervenți membri ai Congregației Mariane.

Creștinii de azi, păgânii de azi

Cardinalul Faulhaber, mitropolitul din München, în Parzham a ținut o mare vorbire cu ocazia serbărilor organizate în cinstea sfântului Conrad declarat cu puțin timp în urmă de sfânt. Aceasta vorbire a fost un demn răspuns pentru minciunile lansate de neo-păgânismul hitlerist introdus de curând în Germania. Cardinalul Faulhaber — marele apostol al „Acțiunii Catolice” a făcut o asemănare între creștinism și păgânism, care în timpurile moderne, adeseori se manifestează în curentele ultranaționale. Pe scurt a zis următoarele:

Noi creștinii credem într'un singur Dumnezeu, care a creat cerul și pământul și care a dat ființă omului numai din iubire. Păgânii cred — sau nu cred, dar propovăduiesc — contrarul: nu Dumnezeu l-a creat pe om, ci omul și-a cioplit dumnezei după plac.

Noi credem în descoperirea dumnezeiască, care s'a început cu profeții și s'a terminat cu Isus Hristos. Omul din puterile sale proprii nu poate să cunoască cât este de lipsă — taina Dumnezeirii, pentru aceea s'a grăbit Dumnezeu în ajutorul omului, cu descoperirea. Impotriva acestora, păgânismul primește uumai atâta, cât poate să cuprindă cu mintea și simțurile sale proprii. Creștinismul, bazat pe descoperirea dată tuturor popoarelor, nu poate să fie religia unui singur popor ci este pentru toate națiunile.

Noi credem în legile veșnice ale lui Dumnezeu și ne silim a le împlini, nu în mod slugarnic, ci din dragoste și cu înțelegere.

Păgânismul învață, că omul singur poate să-și impună legi sau să șteargă legile, după plac.

Noi credem în providența dumnezeiască. Știm că soarta individului, cași a popoarelor este în mâna lui Dumnezeu, fără știrea căruia nici o pasăre nu pierde. Păgânismul cunoaște numai fatalitatea, care nu-și are baza pe credința vieții de după moarte sau întâmplarea oarbă, petru aceea vieța e nefericită, fără scop.

Păgânismul este propovăduitorul superbiei și a egoismului; esența creștinismului se bazează pe umilința, care recunoaște deosebirea aceea fără margini, ce există între Creator și creatură.

Fără Isus Hristos nu este creștinism! Trei lucruri nu vrea că înțeleagă păgânismul: păcatul, rescumpărarea, crucea. Existența păcatului om normal nu poate să o tăgăduiască, căci toți simțim, că alta lege zace în suflet și alta în trup. Conștiința păcatului ne zdrobește, conștiința răscumpărării ne ridică din nou. Păgânismul neagă păcatul, pentru aceea nu recunoaște nici răscumpărarea.

Noi credem, că numai Isus Hristos ne-a putut răscumăra, omul din propriile sale puteri nu poate să fie fiul lui Dum-

nezeu. Păgânul se vrea ridica cu puteri proprii și fiindcă nu poate, este atât de jalnică starea sufletească a păgânismului.

Păgânismul zice: *lapădă crucea*, care înseamnă umilință și patimă, — pentru că nu vede decât o singură latură a crucii; noi cu bucurie strigăm: binecuvântată să fii sf. Cruce; izvorul bucuriei noastre, semnul biruinței și gloriei noastre.

Creștinismul este propovăduit de Biserică, care apără dogmele, vestește cultura creștină. Păgânii ironizază, urmăresc și vreau să desființeze aceste dogme și cultura bazată pe ele. Suntem deci datori a apăra Biserica, chiar și cu jertfirea vieții noastre.

Rugăciunea este arta vieții. Viața modernă, cu multiplele sale preocupări, face, ca omul să devină superficial și să nu mai aibă vreme pentru rugăciune, deși fără rugăciune cre-

dința moare. Nu este slăbiciune pentru omul modern, dacă își pleacă genunchii în fața Dumnezeului nemărginit, ci este o ridicare eroică.

Să fim și noi fiii luminii. Aceasta este voința lui Dumnezeu. Dar nu numai să fim, dar să și vestim lumina lumii acesteia, care sub haina ultra-naționalismului propovăduiește păgânismul. **Mismar.**

Poșta Redacției. A. S. în N. Am auzit, că ne-ai făcut critică aspră. Ai declarat — cu o incompetență, despre care ai dat dovadă — că nu mai primești gazeta. Știi ce? Dacă nu am atins noi gradul de inteligență pe care socotești că o ai, ridică-ne pe noi. Scrie mai bine ca noi și vom publica articolele, pe care le și așteptăm. De altfel, fiindcă gazeta este deocamdată oficiala vicariatului, în care apar și ordinele de interes comun, ești obligat să o primești.

In fața Vergurei din Lourdes s'au prezentat 60.000 de foști combatanți, cari în timpul războiului mondial au stat față în față cu arma în mână. Foștii combatanți, fiii a lor 15 națiuni — atunci dușmane — au luat calea Lourdesului, ca acolo, cu rugăciuni comune, să exopereze dela mama lui Dumnezeu, ca să nu mai fie războiu. Este sigur, că aceasta rugăciune comună a ajutat mai mult păcii, decât nesfârșitele conferințe ale diplomaților.

New-York. A stârnit mare interes în public trecerea unui demnitar ortodox la catolicism. Acest demnitar bisericesc a fost secretarul mitropolitului din Bronx. El a simpatizat mult cu ideea unirei cu Roma și studiile întreprinse în acest scop l-au făcut, ca să se reîntoarcă în sânul Bisericii catolice.

Calendar săptămânal.

20 — 26 Ianuarie 1935.

20. Dumineca Leproșilor

Ap. Col. 3, 4. Evg. Luca 17, 12

C. Eutimie † 473

21. Luni C. Maxim Mart. † 662

22. Marți Ap. Timoteiu

23. Mercuri M. Clemente

24. Joi C. Xeni

25. Vineri Ep. Grigore Teol. † 384

26. Sâmbătă C. Xenofont † 407.

24 Ianuarie Unirea țărilor române.

Despre prudența în acțiunile noastre.

1. Nu trebuie să te încrezi în orice vorbă, nici să te supui oricărei porniri lăuntrice, ci cumpănește toate lucrurile după voia lui Dumnezeu cu înțelepciune și cu multă luare aminte.

2. Dar vai, adeseori noi creem și vorbim despre alții mai ușor rău decât bine, așa de slabi suntem.

3. Oamenii desăvârșiți nu dau crezare cu ușurință la tot ce aud, căci știu slăbiciunea omenească pornită upre rău și fără chibzuință la vorbă.

4. Mare înțelepciune e, ca să nu fie cineva pripit în acțiunile sale și să nu rămână încăpăținat în părerile sale.

5. De asemenea e o mare înțelepciune de a nu se încrede în vorbele oricui și a nu băga îndată în urechile altora, ceea ce a auzit sau ceea ce crede despre alții. („Imitațiunea lui Hristos“ cap. 4. 1—5.

Toma de Kempis.)

